

ANANSI

ke

khinessa

Anansi ke khiessa

Anansi verhalen

Naverteld in het Sarnami Hindoestani
door Tjitra Mahadew Missier

Instituut voor Taalwetenschap
Paramaribo

Illustraties: Carolyn R. Dyk
Nederlandse vertaling: A. L. Bosch
Samenstelling: A. L. Bosch

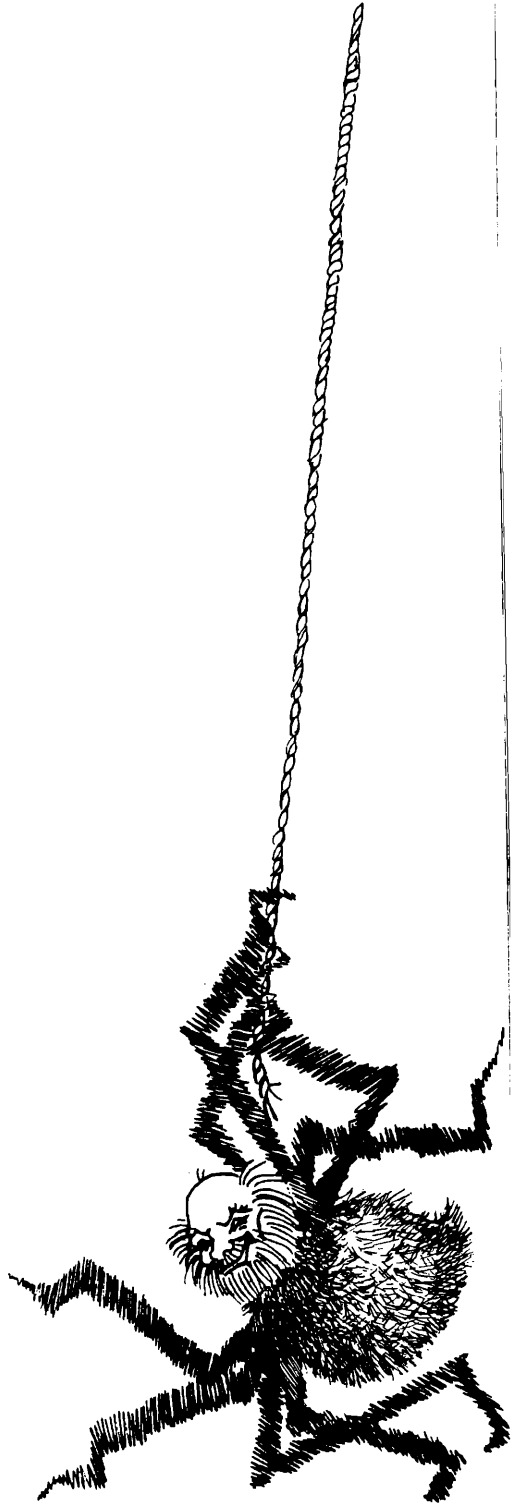
Serie leesboekjes in het Sarnami Hindoestani

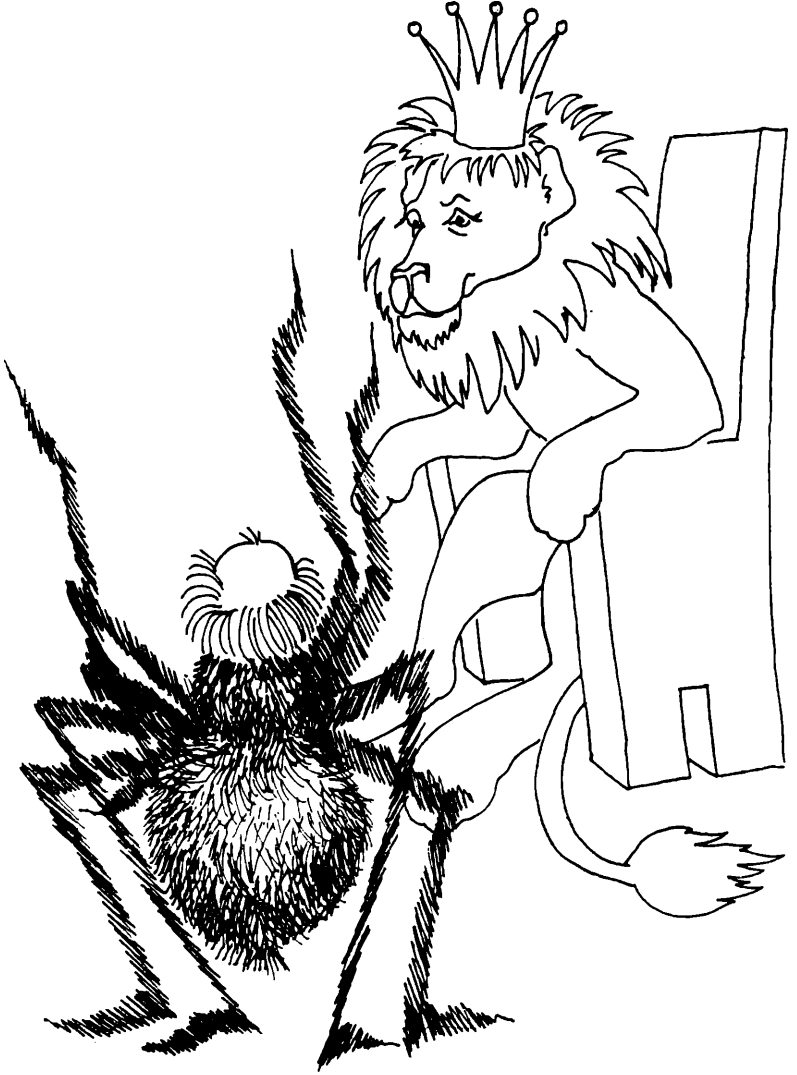
Instituut voor Taalwetenschap
Postbus 1919, (Andirastraat 54)
Paramaribo zuid, Suriname

© 1984 Instituut voor Taalwetenschap
Alle rechten voorbehouden
derde druk 1993 3C

Printed in Suriname

Anansi . . .

Anansi kaise Baagh ke oeppar baithke tjalies

Sab koi djaane hai kie Anansi ek tjalhaak aadmie hai, aur oe bahoet djhoeth bhie bole hai.

Ek rodj oe gail raadja ke ghare aur bolies: "Raadja djie, ham Baagh ke oeppar baithke tjallie baatie." Tab raadja bole: "Hat, toe djhoeth bole hai. Ie kaha hoi sake hai? Baagh etna barka hai aur toe etna tjhota." Tab Anansi bole: "Ie satj hai." Tab raadja bole: "Atjtjha, tjhor oe sab baat, ham apne kauno ke pathaabe Baagh se poetjhe ke kie ie satj hai kie na." Tab Anansi bole: "Ha, djaroe, toe koi ke pathaai sake hai poetjhe ke."

Ab Anansi aapan man me sotje kie oe kaisan djandjaal me phasal. Oe sotje: "Ab ham ka karie?" Aur gail ghare aur aapan aurat aur betwa se bolies kie oke bokhaar lagal hai.

Tab djab raadja Baagh ke bolwaaike sab baat poetjhies, tab Baagh bole: "Ie djhoeth hai! Anansi djhoeth bole hai! Ham abbe djaab oke tor aage laaike aur poetjhwaabe!"

Tab Baagh gail Anansi ke ghare, aur okar betwa se poetjhies: "Tor baap kaha hai?" Tab betwa bolies

kie: "Oe bemaar hai. Oke bokhaar lagal hai aur oe bahoet kaape hai." Tab Baagh aur aage gail aur okar aurat se poetjhies: "Kaha hai Anansi?" Tab ohoe bole kie: "Oke bokhaar lagal hai aur oe bahoet kaape hai." Aur Baagh ke legail oe kamra me djaha Anansi soetal raha.

Tab Baagh Anansi se poetjhies kie: "Kaahe toe ie sab baat bolle?" Tab Anansi bole: "Ham bahoet

bemaar baatie, aur raadja djhoeth bole hai. Ham na bollie hai ie sab baat." Tab Baagh bole: "Hamaar sanghe tjal, djame ham tor djhoeth saamna kar sakie." Tab Anansi bole: "Ie kaha hoi sake hai? Toe na dekhe hai kie ketna bokhaar hamme lagal hai? Toe na agor sake hai kie hamaar bokhaar oetar djaai, tab?" Tab Baagh bole: "Hamse na kaam hai, toke tjaahie hamaar saath tjale ke." Tab Anansi bole: "Dekh, ham bahoet kaapiela." Tab Baagh bole: "Ham toke aapan piethie par baithaaike ledjaab."

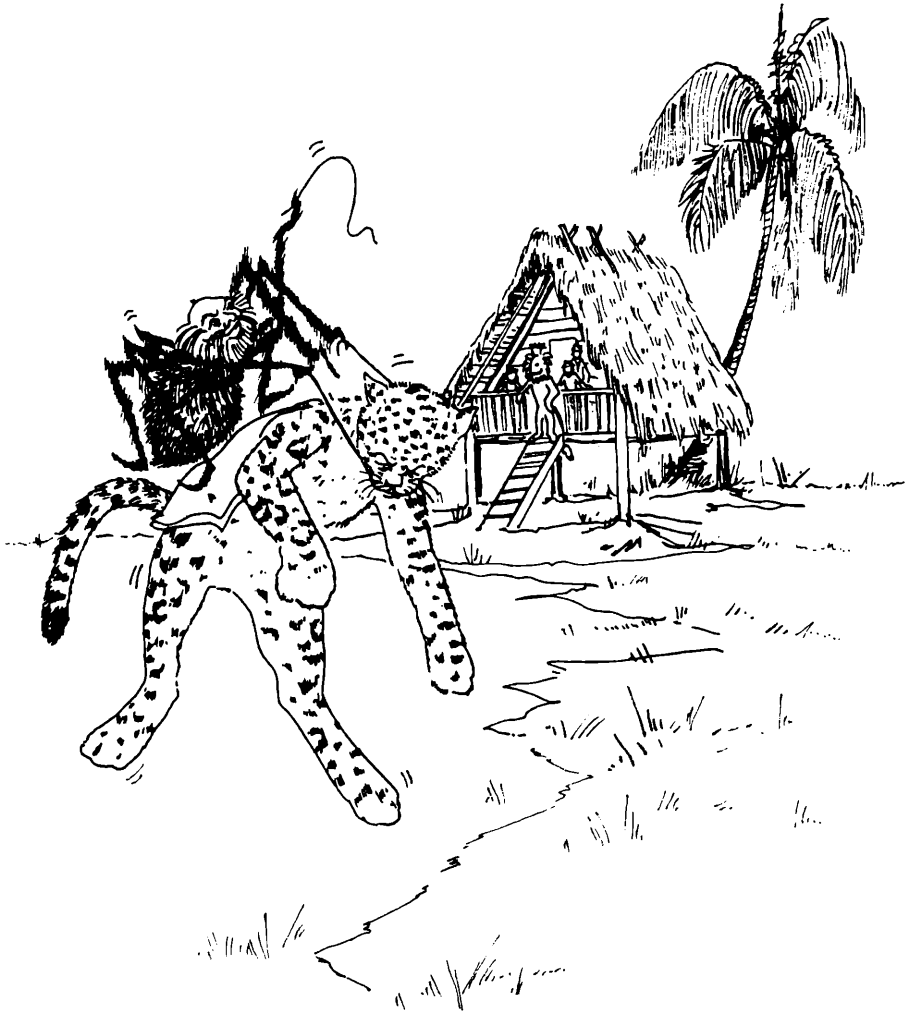
Tab Anansi sotje aapan man me kie: "Ehie to ham maangiela," aur Baagh ke piethie par baithke djaai lagal.

Djab aadha rasta par pahoetjal, tab Anansi bole kie: "Baagh djie, ham etna kaapiela kie ham na baith paaila. Hamke ekgo tatai de djame ham thiek se baith paai." Baagh oke tatai deis. Bakie Ananasi bole: "Baagh djie, ie tatai to aapan moeh me pakar djame ham thiek se pakarke baithie, nahie to ham gier djaabe." Tab Baagh bole: "Atjtjha." Aapan moeh me tatai pakaries aur Anansi bhie tatai pakaries.

Tab dja hai rasta par, tab phier bole kie:
"Baagh djie, hamke maskieta kaate hai. Toe hamme ekgo danda na khodj deihe maskieta hakaawe ke?" Tab Baagh oke ekgo danda deis aur bolies: "Le, ese hakaihe." Aur Anansi aisne hakaawat hakaawat, ekbhaaw Baagh ke maare.

Tab aisne maarat maarat oesab raadja ke ghare pahoetjal. Tab Baagh bolies: "Raadja djie, dekh, ham Anansi ke lailie." Bole: "Ab poetjh sake hai toe." Tab Anansi bole: "Raadja djie, dekh ham kaise Baagh ke oeppar baithal baatie." Bas etne me raadja aur sab aadmie log aail dekhe kie Anansi Baagh ke oeppar baithke tjalaawe hai!

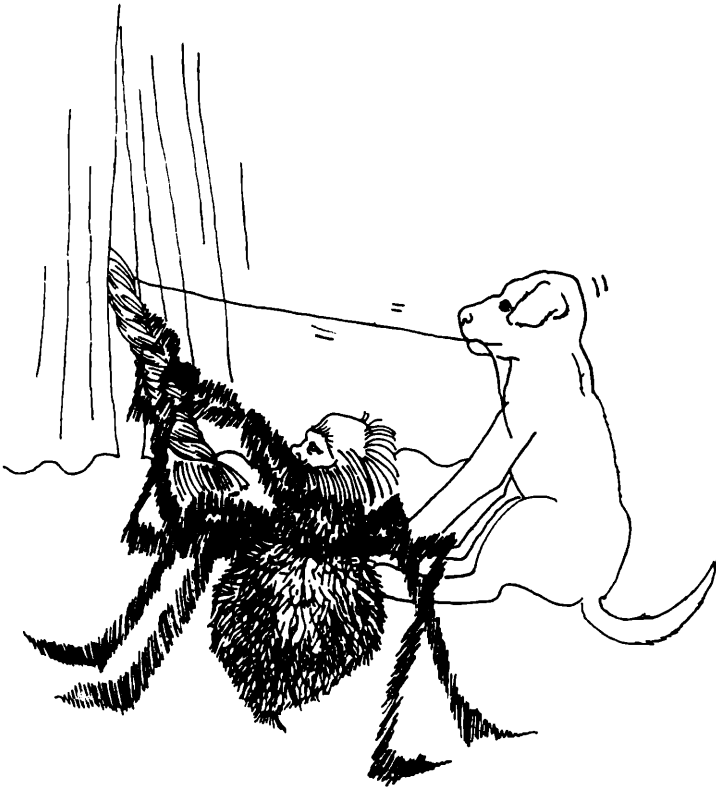
Tab raadja Baagh ke bolaaais aur oke pakarwaaike djahal me pathwa deis. Oe djhoeth bolies raha aur Anansi ke baat satj raha. Tab oke patha deis ghare.

Anansi aur Koetta

Anansi aur Koetta ek din raadja ke ghare gail
raha ghoeme. Tab raadja bole: "Dekh, parda ke
pietjhe ham toelogke khaat taufa dharlie baatie."

Djab Anansi aur Koetta parda ke taakies tab
dekhies kie parda ke nietje doeigo tatai niekre hai,
ekgo mota aur ekgo paatar waala. Tab Anansi haldie

se mota tatai pakaries aur Koetta paatar waala. Tab djab Anansi tatai ke ghietjies tab oe dekhies ekgo doebbar waala gaai oman baandhal hai. Bakie Koetta djab bahoet mehenat se tatai ke ghietjies, tab oe dekhies oman ekgo khoeb moth taadj gaai baandhal hai!

Tab djab Anansi aur Koetta ghare djaat raha, tab Anansi bahoet djaran karies Koetta ke gaai ke dekhke. Oe bole: "Eh Koetta, tor tatai etna paatar hai aur oman etna mota gaai baandhal hai. Aur hamaar tatai etna mota hai, aur oman etna doebbar waala gaai hai. Ie kaha hoi sake hai?" Oe bole: "Soen, Koetta, ham aapan gaai maar dhaarab, tab hamlog oke khaai dhaarab."

Djab Anansi aapan gaai maar dhaaries raha, tab oman se ek toekra Koetta ke deis. Bakie Koetta bole: "Na, ham na lebe." Tab Anansi bole: "Le le man, hamlog dost na baatie?" Bole: "Toe karedjie leihe." Tab Koetta bole: "Atjtjha, laaw de karedjia."

Bakie Koetta koi hai djaun begar paanie ke na khaai paawe hai, nahie to okar khaaik gatai se bhiettar na djaai. Oke paanie na mielal pieje ke, aur oe gos gataije me rahie gail.

Tab Anansi ab sotje kaise oe Koetta ke gaai khaai sakie. Oe bole: "Koetta djie, hamaar karedjie hamme phier se de." Tab Koetta karedjie oegoel deis. Djab Anansi dekhies kie oe Koetta ke derwaais, tab oe bole: "Are, ham khelwaar karat rahielie. Ham koetjh na lebe djaun tor hai." Tab Koetta karedjie phier moeh me bhar leis.

Koetjh doer oesab aisne tjalat raha, tab Anansi phier bole: "Koetta djie, hamaar karedjie de." Tab Koetta phier karedjie oeglies. Tab Anansi bole: "Ham khelwaar karat rahielie." Tab Koetta karedjie phier moeh me le leis.

Aisan ke oelog koetjh doer gail, tab Koetta ke pjaas lagal. Tab oe gail ekgo petie me paanie pieje. Bas oe karedjie ke liel leis! Aur ehie to Anansi maangat raha.

Anansi aur Koetta koetjh doer tjalat gail, kie Anansi phier bole: "Koetta djie, hamaar karedjie hamme de." Tab Koetta bole: "Ham to oke liel leilie." Tab Anansi bole: "O, ab toe ka kariehe? Toe hamaar karedjie hamme lautaarke deihe."

Tab djab Koetta djaanies kie oe karedjie na lautaarke dei paai, tab oe bolies: "Ham aapan gaai maar dhaarab, tab toe aapan karedjie phier se le

leihe. Aur ehie to toe maange hai." Tab Koetta aapan gaai maarke aur oe karedjie lautaar deis. Tab Anansi karedjie leihe aur bhie ekgo barka toekra gos leihe tjal gail.

Djab Koetta dekhies kie Anansi bhie okar gos leis, tab oe dhaurke haldie se djamien me hol khodke oman ghoes gail aur phier se top leis. Bakie oe aapan daat tjiaarke dekhaawat raha.

Djab Anansi gaawat gaawat rasta par se ghare djaat raha, tab oe dekhies daat djamien me! Tab oe bahoet deraail aur bole: "Ka, djamien aapan daat

dekhaawe hai! Ab ham kaise aage djaai?" Anansi saaka djaun me gos raha dharke aur bole: "Dhartie maata, djab ham toke ek toekra gos deb, tab toe hamme djaain deihe?"

Bakie Koetta haldie se gos khaaike aur aapan daat phien se tjiaar deis. Aur oe aisan ke tjiaarte raha djab talak Anansi oke sab gos deis raha. Tab Anansi poetjhies: "Dhartie maata, ham ab djaai sakiela?" Bakie dhartie maata koetjh na bolies.

Tab Anansi ghoemke haldie se bhagal aur gail raadja ke ghare. Oe bole: "Raadja djie! Raadja djie! Aaw dekh! Aaw dekh! Djamien aapan daat dekhaawe hai!" Tab raadja bole: "Djamien daat dekhaawe hai?" Tab Anansi bole: "Djie ha." Tab raadja bole: "Ach, toe djhoeth bole hai." Tab Anansi bole: "Na, raadja djie, ham djhoeth na boliela." Tab raadja aur Anansi gail dekhe.

Djab oesab oe djagaha par pahoetjal djaha Anansi oe daat dekhies raha, tab koetjh na dekhaat raha. Koetta to tjal gail raha. Tab raadja bole: "Oe daat kaha dekha hai?" Tab Anansi oe djangal me khodjies, bakie oe na paais.

Tab raadja Anansi se bole: "Dekhle kaise toe djhoeth bolle hai?", aur oke soerdjaatie se

pakarwaaike djahal me band karwaa deis. Oe aisan ke aapan dalieddar khaat aapan karnie bhogat raha djahal me.

Aur Koetta aapan sab gos paai gail raha.

Anansi aur Maut

Dher dien ke baad hai kie Maut sahar me na rahat raha manai logan ke bietj me. Oe kaahe hia na raha? Kaun tjiedj oke hia liaais? Anansi ke tjaltie se! Aur Maut ohie dien se kabhie na lautke gail.

Ek rodj Anansi ke koetjh na raha kare ke. Oke bhie koetjh na raha khaai ke. Tab oe aapan aurat Aakoeba se bolies: "Soen, ham djaaila dekhe kaha ham koetjh khaaik paai sakiela. Sab tjiedj hamaar khaat tajaar kar." Aakoeba ekgo saaka me daag aur tier aur matjhrie ke haaka leike bhar deis. Tab Anansi sab tjiedj leike tjal gail, ekdam bhiettar djangal me.

Dien bhar oe tjalal, bakie koetjh na paais. Djaise oe maangat raha ghare djaai, tab etne me oe dekhies ekgo djhoprie koetjh doer djangal me. Aur djaise poeranian bole hai kie: "Djaha dhoewa hai, hoewa djaroer manai hoi," tab Anansi tjalke gail oe djhoprie lage. Oe dekhies kie koi hoewa baithal hai.

Oe bolies: "Eh bhaai!" Tab oe aadmie oke bhie bolkaaries aur bolies: "Toe ka kare hai hia? Toe ke baate?" Tab Anansi bole: "Ham Anansi baatie aur ham dien bhar se kaam khodjiela, bakie koetjh na

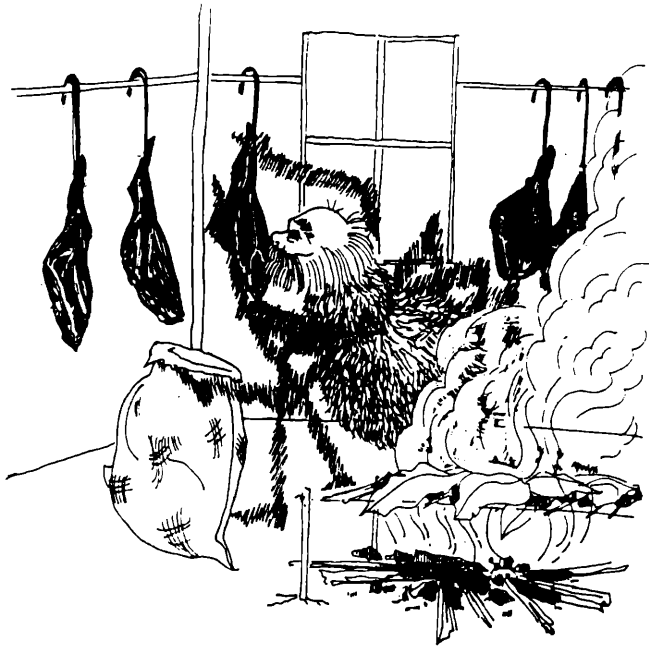

pailie. Aadj sabere ham aapan aurat se bollie ekaad
tjiedj hamaar khaat tajaar kare ke djaune ham koetjh
gos paai sachie ghare laawe ke." Bolies: "Bakie
djaise toe hamke dekhe hai, pieta djie, ham bhoekh
ke maare mariela."

Tab oe aadmie bole: "Aaw bhiettar! Bhiettar aaw! Kamaarie lage na thara raw!" Anansi gail djhoprie me. Oe baithke aur phier bole lagal: "Pieta djie, ham bhoekh ke maare mariela." Tab oe aadmie bole: "Toe na djaane hai toe ke se batia hai? Toe na djaane hai ham ke baatie?" Tab Anansi bole: "Na, pieta djie," Tab oe aadmie bole: "Atjtjha, ham Maut baatie." Epar Anansi bole: "O, tab hia Maut rahe hai."

Tab Maut bolies: "Ha, aur dja koekroe me, tab toe dekhiehe hoewa gos tangal hai tjhoelha ke oeppar." Maut bole: "Ek toekra leike aur dja baithke kha." Anansi ekgo barka toekra leis.

Djab oe khaaie paanie pie tjoekal raha, tab oe sagro ghoem ghoem taake lagal. Tab Maut bole: "Toe kaahe aise taake hai?" Tab Anansi bole: "Pieta djie, ham ek tjiedj maangat rahielie poetjhe." Tab Maut bole: "Ha, poetjh." Tab Anansi bole: "Pieta djie, toe dekhe hai ham dien bhar tjallie baatie aur hamaar aurat larkan bhoekha hai. Hamme toe ek toekra aur na de sake hai?" Tab Maut bole: "Ha, djaroe, toe le sake hai." Tab Anansi ekgo barka toekra leis djaun oe thiek se oethaai na paawat raha, aur rasta par gaawat gaawat djaat raha.

Djab oe ghare pahoetjal, tab oe aapan aurat se bolies: "Aakoeba! Aakoeba! Dekh, ham aai gailie. Ham ekgo djagaha dekhlie djaha ham gos paai sakie." Tab Aakoeba poetjhies: "Kaha par oe djagaha hai?" Tab Anansi bole: "Djanganal ke bietj me." Bole: "Ab hamme sotj phiekier na hai kaam kare ke. Hoewa hardam khaaik mielie." Tab Aakoeba bole: "Anansi, batjaaike rahiehe djab toe etna doer djaihe!"

Ek rodj Anansi sabere oethal aur oe aapan aurat se na bataais kaha oe dja hai. Oe ekgo piesaan ke saaka leis aur ekgo katlies aur tjal gail.

Koetjh der baad djab Anansi abbe ghare na pahoetjal tab Aakoeba bahoet ghabraai lagal.

Djab Anansi djhoprie lage pahoetjal tab oe dekhies kie koi ghare na hai. Oe haldie se piesaan ke saaka gos se bharke aur bhagal. Koi oke na dekhies raha. Bakie djab Maut ghare aail tab oe dekhies ka bhail raha.

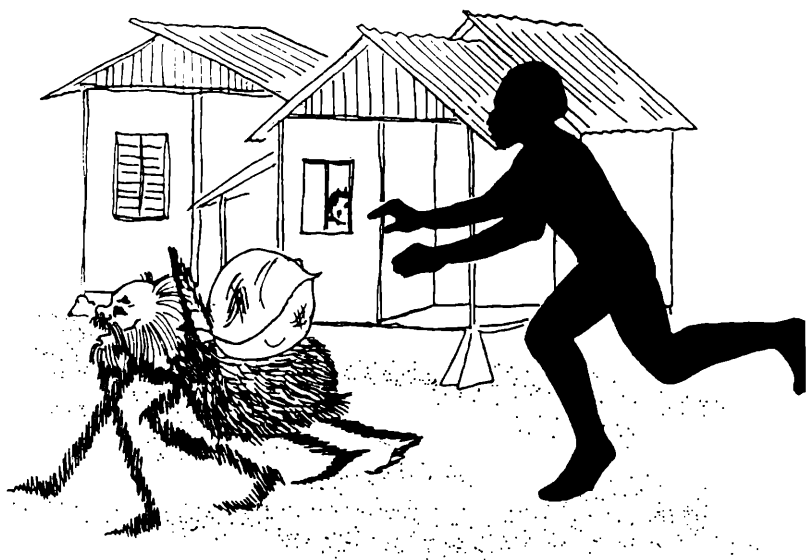
Ek doesar dien Anansi bhie ehie tjiedj karies. Aur oe hardam ie tjiedj karte raha.

Bakie ek dien Maut gharwe me loekaaail raha tjor pakare ke khaatien. Maut abbe na djaanat raha kie gos ke tjoraawat raha.

Tab etne me Anansi phien se aail aur sagro taak leis kie koi na taake hai. Tab oe gail koekroe me aur saaka bhar leis gos se. Bakie djaise oe maangat raha ghar me se niekare, oisne Maut oke pakar leis! Bole: "O! Tohie baate oe tjor djaun hardam hamaar gos tjoraawe hai!" Anansi koetjh na bolies, aur antjakke me tjhoraaike bhagal. Tab Maut okar paatjhe paatjhe dhaural.

Djab Anansi sahar me pahoetjal, tab oe tjiellaai tjiellaaike bole: "Kamaarie aur khierkie band kar! Maut aawe hai! Dekh! Maut aawe hai!"

Aur aisan ke Maut hardam Anansi ke pietjha karte karte kabhie na lautke gail. Ohie khaatien ie saait sab koi ke maut howe hai.

Ek kahaanie Anansi aur Kaima ke biese me

Anansi ekgo aadimmie hai djaun bahoet tjalhaak hai, aur oe hardam sotje hai kaise oe doesar djanaawar ke pakarke khaai sakie.

Ek rodj oe djangal me ghoemat raha, tab oe dekhies ekgo matjhrie ke petie. Oe sotjies: "Hoewa djaroer matjhrie mielie."

Bakie djab oe petie me gail, tab oke djanaail kie koetjh oke pakare hai! Tab Anansi tjiellaail: "Batjaaw! Kaun tjiedj hamke pakare hai?!" Tab oe

tjiedj djaun oke pakaries raha bolies: "Hamke 'Bahaaw' bolaawal dja hai." Tab Anansi bolies: "Tab bahaaw hamke!" Aur oe tjiedj Anansi ke bahaais koetjh doer par.

Djab oe khara bhail tab oe sotjies: "Ie thiek hai. Aisne ham rodj gos paabe. Hamke na parie apne se matjhrie pakare ke." Tab Anansi ekaadgo lakrie khodjke, aur okar nokh khoeb tjokh se padjaaike thiek ohie darie khos deis djaha oe gieraI raha. Aur nokhwa oeppar raha.

Djab Anansi hoewa se djaat raha, tab oe rasta par Koenkoenie ke bhetaail. Oe bole: "Eh dost Koenkoenie, aaw to. Kaha dja hai?" Tab Koenkoenie bolies: "Ham kab se koetjh khodjiela khaai ke?"

Bakie koetjh na pailie." Tab Anansi bole: "Aaw tjalie matjhrie pakare." Tab Koenkoenie bole: "Matjhrie pakare? Kaha?" Tab oe bole: "Aaw hamaar saath. Ham toke dekhaab."

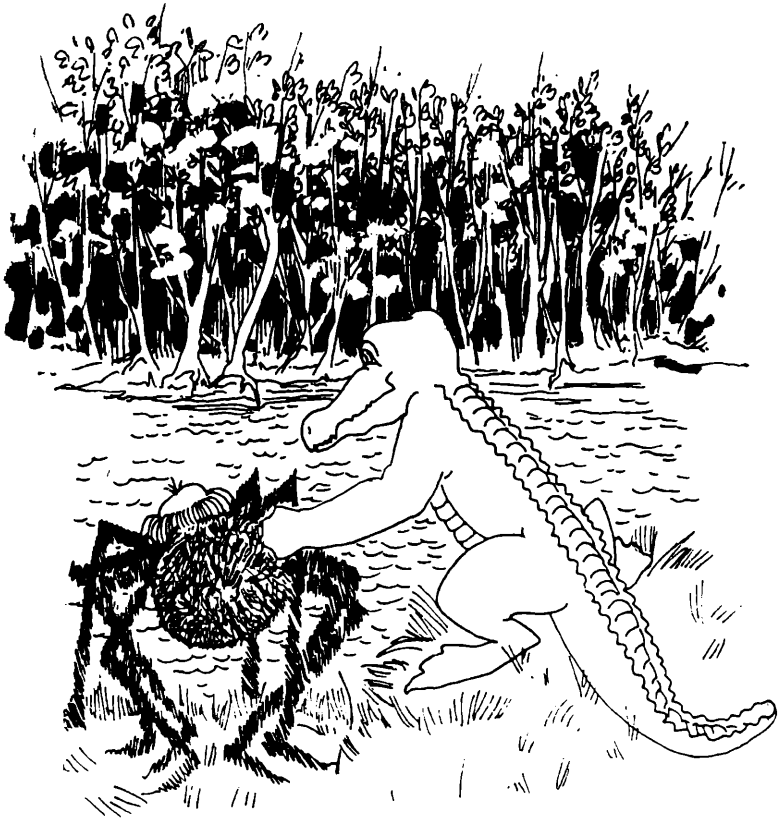
Tab djab oesab matjhrie ke petie lage pahoetjal tab Anansi Koenkoenie se bolies ohie darie par djaai ke djaha oe pahiela dafe gail raha. Oe bahoet tjalhaak raha! Djab Koenkoenie paanie me gail tab oke djanaail oke koetjh pakare hai. Oe tjiellaail aur bolies: "Anansi! Koetjh hamke pakare hai!" Tab Anansi bole: "Kaun tjiedj pakare hai?" Tab Koenkoenie bole: "Ham na djaaniela." Tab Anansi bole: "Poetjh kaun tjiedj pakare hai."

Tab Koenkoenie poetjhe: "Kaun tjiedj hamke pakare hai?" Tab oe tjiedj bole: "Ham 'Bahaaw' baatie." Tab Anansi Koenkoenie se bole: "Bol de: bahaaw, na?, tab oe toke bahaai." Tab Koenkoenie bole: "Hamke bahaaw!" Aur oe tjiedj bahaais Koenkoenie ke, aur oe ohie darie djaaike gier gail djaha Anansi gieraal raha. Aur oe lakrie djaun Anansi djamien me khosies raha, Koenkoenie ke bhokaai gail, aur oe mar gail. Tab Anansi haldie se Koenkoenie ke leike tjal gail ghare.

Aisan ke Anansi hardam doesar djanaawar ke pakarke khaat raha.

Ek rodj oe bahoet khodjies, bakie ekko djanaawar ke na paais, khaalie kaima ke. Tab Anansi Kaima se bole: "Kaha dja hai?" Tab Kaima bhie bole oke bhoekh lagal hai aur oe koetjh na paais khaai ke. Tab Anansi bole: "Aaw tjalie matjhrie pakare."

Bakie Kaima bhie bahoet tjalhaak raha. Oe

djaanat raha Anansi kaun tjiedj maangat raha. Ehie Kaima to raha djaun sab ke paanie me pakarat raha.

Tab djab oesab petie lage pahoetjal, tab Anansi bole: "Kaima, dja paanie me thara how." Tab Kaima bole: "Na, dja toe thara how." Tab Anansi bole: "Na, dja toe." Tab Kaima bole: "Atjtjha, hamse bataaw kaha ham djaai thara howe." Tab Anansi aapan haath se dekhaais Kaima ke tjaahie kaha thara howe ke.

Bas Kaima haldie se okar haath pakarke ghietj leis paanie me. Tab Anansi tjiellaail, bolies: "Kaima! Hamke koetjh pakare hai!" Tab Kaima bole: "Toe djaane hai kaun tjiedj toke tjaahie bole ke?" Tab Anansi bole: "Kaun tjiedj hamke tjaahie bole ke?" Tab Kaima bole: "Bol: hamke bahaaw!" Tab Anansi bole: "Agor, agor. Dekh, hoewa par, tanie doer par lakrie khosal hai. Dja oke niekaar de." Tab Kaima bole: "Lakrie? Kaha?" Tab Anansi bole: "Tanie doer tjalat djaihe, tab dekhiehe hoewa par hai. Sab niekaar deihe."

Bakie Kaima bahoet tjalhaak raha. Oe gail aur bolies: "Anansi, ham niekaar tjoekalie." Tab Anansi bole: "Hamke bahaaw!" Bas oe tjiedj djaun

oke pakaries raha, oke bahaais, aur oe djaaike hoewa par gieraal. Bakie Kaima oe lakrie na niekaaries raha. Aur oe lakrie Anansi ke bhokaai gail, aur Anansi mar gail.

Djaun tjiedj bhail Kaima doesar djanaawar se bataais, aur bhie bataais kaise Anansi doesar djanaawar logan ke pakarke khaat raha. Aur sab koi khoesie bhail kie ab se Anansi ie kaam kabhie na kar sakie.

Ek kahaanie Koetta, Bakrie aur Baagh ke biese me

Ekgo baagh, bakrie aur koetta raha. Oesab djangal me rahat raha.

Ek rodj Baagh ke bahoet bhoekh lagal aur maangat raha Bakrie ke khaai. Tab oe koetta se bolies Bakrie ke okar ghare laawe ke, tab oesab saadjhie me oke khaat.

Djab Koetta Bakrie ke leike Baagh ke ghare pahoetjal, tab Baagh bahoet khoesie bail. Oe koetta

ke bolies paanie tjaharaawe ke. Djab paanie kaule lagat, tab oesab Bakrie ke oman daarke oke niekiaaike doenoë djane baat lewat.

Ber ber djab Koetta djaai baithe, tab Baagh bole: "Dja dekh to. Paanie kaule lagal?" Aur Koetta ber ber aawe bole kie: "Na, abbe na kaule hai." Koetta aur Baagh Bakrie se ekbhaaw batiaail karat raha djaune oe na ghabraai.

Aisan ke koetjh der oesab batiaat raha kie Baagh phier Koetta se bolies: "Dja dekh, paanie kaule lagal kie na?" Bakie Koetta thak gail raha aur bolies: "Dja toe apne se dekh. Toe khaalie hamke

pathaawe hai. Ham thak gailie baatie."

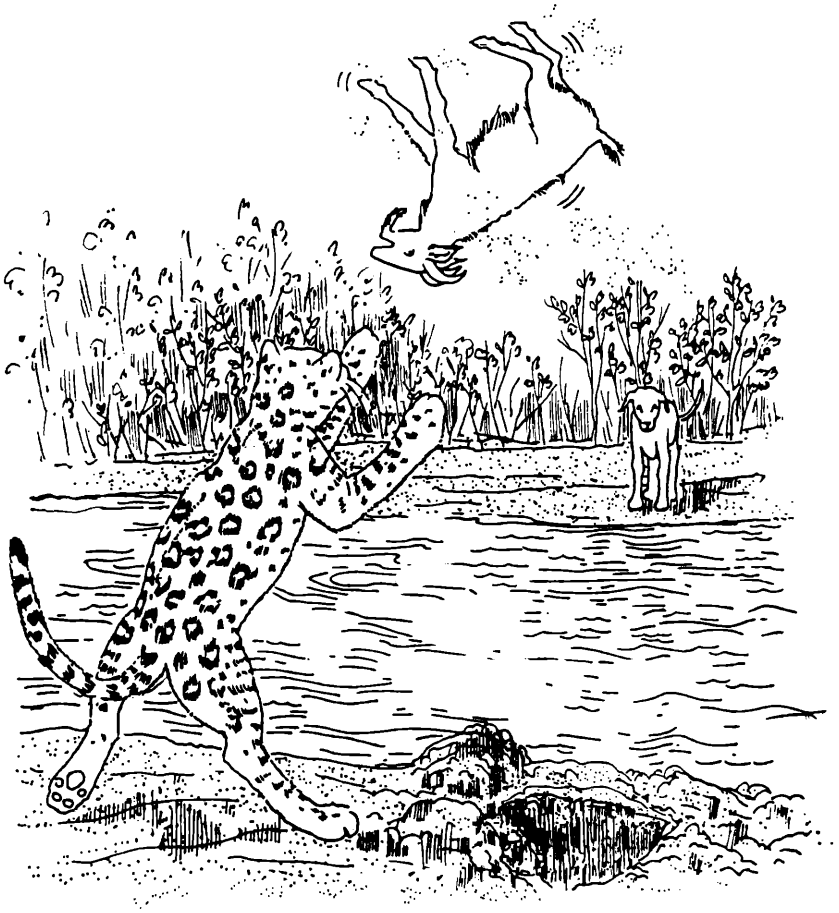
Bakie djab Baagh oedhar gail paanie dekhe, tab iedhar Koetta ke bahoet haath lagal Bakrie ke dekhke, aur oke leike bhaag gail.

Djab Baagh lautke aail tab oe dekhies kie oe doeno na hai! Tab oe samadjh gail kie ka bhail. Oe bahoet goessaail aur tentie me se dhaurat, gierat oethat bhaagal djangal me.

Tab oe dekhies Koetta ke kriki ke oepaar thara hai. Koetta djaanies raha kie oe Bakrie ke na ledjaai paai kriki habra. Tab oe Bakrie ke santie me khodke top deis raha, bakie okar doenoe siengh dekhaat raha.

Tab Baagh djab Koetta ke dekhies tab bolies: "Ham toke djaanse maar dhaarab djab ham toke paab." Tab Koetta bole: "Atjtjha, Baagh, toe hamke maange hai maare, na? Tab maar hamke djetna kaske toe hamke maar paihe. Dekh, hoewa lakrie hai. Bahaaw hamaar lage djetna kaske bahaai paihe." Bas Baagh doenoe siengh pakarke biegies aur Bakrie oe habra djaaike gieral Koetta lage!

Djab Baagh dekhies kie oe Bakrie ke oe habra biege deis hai, tab bahoet goessaail aur bolies: "Atjtjha, Koetta, tjaathe djaha ham toke paab, ham toke tjier

dhaarab!"

Aur ohie khaat aadj talak Koetta, Bakrie aur Baagh me na pate hai. Tjaahe djaha Baagh Koetta ja Bakrie ke dekhie nahie to paai, oe oke maarke khaai dhaarie.

Anansi rijdt op Tijger

Iedereen weet dat Anansi een slimmerik is. En liegen doet hij ook!

Eens ging hij naar het huis van de koning en vertelde: "Meneer de koning, ik heb op Tijger gereden." De koning antwoordde: "Kom nou, je liegt natuurlijk. Dat kan niet. Tijger is zo groot en jij bent maar zo klein." Maar Anansi zei: "Het is toch echt waar." "Goed, houd maar op," zei de koning. "Ik zal zelf iemand naar Tijger sturen om te vragen of dat waar is." Anansi antwoordde: "Ja hoor, u kunt gerust iemand sturen om het hem te vragen."

Nu besepte Anansi wat voor problemen hij zich op de hals gehaald had. Hij dacht: "Wat moet ik nu doen?" Hij ging naar huis en zei tegen z'n vrouw en z'n zoon dat hij koorts had.

De koning had Tijger laten roepen en navraag gedaan, maar Tijger zei: "Dat is niet waar! Anansi heeft gelogen! Ik zal hem meteen hier brengen en dan kunt u hem ondervragen!"

Tijger ging naar Anansi's huis en vroeg aan diens zoon: "Waar is je vader?" De zoon antwoordde: "Hij is ziek. Hij heeft koorts, hij rilt helemaal."

Tijger liep door en vroeg aan de vrouw van Anansi: "Waar is Anansi?" Zij antwoordde ook: "Hij is ziek. Hij rilt van de koorts." En ze bracht hem naar de kamer waar Anansi lag te slapen.

Tijger vroeg hem: "Waarom heb je dat allemaal gezegd?" Maar Anansi zei: "Ik ben heel erg ziek en de koning heeft gelogen. Dat heb ik helemaal niet gezegd." Daarop zei Tijger: "Kom met me mee zodat ik bewijzen kan dat je liegt." Anansi protesteerde: "Dat kan toch niet? Zie je dan niet dat ik vreselijke koorts heb? Kan je niet wachten tot de koorts gezakt is?" Maar Tijger zei: "Daar heb ik niets mee te maken. Je moet meekomen." "Kijk toch

hoe ik ril," zei Anansi. Maar Tijger antwoordde: "Ik neem je wel op mijn rug."

Anansi dacht bij zichzelf: "Dat is nu precies wat ik wil." Hij klom op de rug van Tijger en ze vertrokken.

Toen ze halverwege waren, klaagde Anansi: "Meneer de Tijger, ik ril zo dat ik niet stevig zitten kan. Kunt u me niet een touw geven zodat ik me vast kan houden?" Tijger gaf hem een touw, maar Anansi ging verder en zei: "Meneer de Tijger, als u het touw nu in uw mond neemt, kan ik het goed vasthouden en dan val ik niet." "Goed," zei Tijger. Hij nam het touw in z'n mond en Anansi hield het stevig vast.

Toen ze een eind verder gekomen waren, begon Anansi weer te klagen: "Meneer de Tijger, de muskieten steken me zo. Kunt u niet een stok voor me zoeken om ze ermee te verjagen?" Tijger gaf hem een stok en zei: "Neem deze, hier kan je ze mee verjagen." Zo zwaaide Anansi met zijn stok en telkens sloeg hij Tijger.

Terwijl Anansi bleef slaan kwamen ze bij het huis van de koning. Tijger begon: "Kijk meneer de koning, ik heb Anansi meegebracht. Nu kunt u hem ondervragen." Maar Anansi zei: "Meneer de koning, ziet u wel dat ik op Tijger rijd? Nu kwamen de koning en alle anderen kijken hoe Anansi Tijger bereed!

De koning riep Tijger bij zich, liet hem arresteren en stuurde hem naar de gevangenis, want hij had gelogen. Maar Anansi had gelijk gekregen en hem stuurde hij naar huis.

Anansi en Hond

Anansi en Hond gingen eens op visite bij de koning. Deze zei: "Kijk eens, achter dit gordijn heb ik een kado voor jullie klaargezet."

Toen Anansi en Hond naar het gordijn keken, zagen ze dat er twee touwen onderuit kwamen, een dik en een dun. Anansi pakte vlug het dikke touw en Hond het dunne. Toen Anansi aan het touw trok, zag hij dat er een magere koe aanvast zat. Maar Hond trok uit alle macht en zag dat er een zeer weldoorvoede koe aan zijn touw zat!

Terwijl ze samen naar huis liepen werd Anansi erg jaloers als hij naar de koe van Hond keek. Hij merkte op: "Zeg Hond, jij hebt zo'n dun touw en er zit een dikke koe aanvast. En mijn touw is heel dik en er zit maar zo'n magere koe aanvast. Hoe kan dat nu? Weet je wat? Ik zal mijn koe slachten, dan eten we hem op."

Toen Anansi z'n koe geslacht had, gaf hij er een stuk van aan Hond. Maar Hond zei: "Nee, ik neem het niet aan." Anansi drong aan: "Neem het, man. We zijn toch vrienden? Wil je de lever?" Hond antwoordde: "Goed dan, geef me de lever maar."

Nu is Hond iemand die niet kan eten zonder erbij te drinken. Het eten blijft in z'n keel steken. Hij had geen water om erbij te drinken, en het vlees bleef dus in z'n keel steken.

Anansi bedacht net hoe hij de koe van Hond zou kunnen verorberen. Hij zei: "Beste Hond, geef me die lever maar weer terug." Hond spuugde de lever weer uit. Toen Anansi zag dat hij hem bang gemaakt had, zei hij: "Ach, het was maar een grapje. Ik zal heus niets nemen dat van jou is." Hond stopte de lever weer in zijn bek.

Toen ze zo een eind verder gelopen hadden zei Anansi weer: "Beste Hond, geef me die lever." Hond spuugde de lever weer uit. Maar Anansi zei: "Ik

maakte maar een grapje." Daarop stopte Hond de lever weer in zijn bek.

Een eind verder begon Hond dorst te krijgen. Hij ging naar een put om te drinken. Maar toen slikte hij ook de lever in! Dat was precies wat Anansi wilde.

Weer liepen ze een poos, toen zei Anansi: "Beste Hond, geef me m'n lever." Hond antwoordde: "Ik heb hem ingeslikt." Anansi zei: "O, wat moet je nu doen? Geef me m'n lever terug." Toen Hond beseftte dat hij de lever nooit meer terug kon geven, bood hij aan: "Ik zal mijn koe slachten, dan kan jij de lever nemen. Dat wil je immers." Hond slachtte dus z'n koe en gaf Anansi de lever. Anansi nam hem aan en pakte ook nog een groot stuk vlees mee en maakte dat hij weg kwam.

Toen Hond zag dat Anansi z'n vlees ook meenam, holde hij hem snel vooruit, groef een gat in de grond, kroop erin en bedekte zichzelf weer met aarde. Alleen zijn ontblootte tanden bleven zichtbaar.

Anansi kwam zingend de weg af, maar daar zag hij tanden in de aarde! Hij schrok erg en zei: "Wat? De aarde laat haar tanden zien! Hoe kan ik nu verder gaan?" Hij zette de zak met vlees neer en zei: "Moeder aarde, als ik u een stuk vlees geef, mag ik er dan langs?"

Maar Hond at vlug het stuk vlees op dat Anansi hem gaf en liet meteen weer zijn tanden zien. Hij bleef dat doen, net zo lang tot Anansi hem al het vlees gegeven had. Toen vroeg Anansi: "Moeder aarde, mag ik er nu door?" Maar moeder aarde zei niets.

Anansi draaide zich om en vluchtte snel naar het huis van de koning. Hij riep: "Meneer de koning! Meneer de koning! Kom eens kijken! Kom eens kijken! De aarde laat haar tanden zien!" De koning vroeg: "Laat de aarde echt haar tanden zien?"

"Ja", zei Anansi. De koning zei: "Ach, je liegt zeker." Maar Anansi antwoordde: "Nee meneer de koning, ik lieg niet hoor!" Toen gingen de koning en Anansi samen kijken.

Toen ze op de plek gekomen waren waar Anansi de tanden had gezien, was er niets te zien. Hond was vertrokken. De koning vroeg: "Waar zijn die tanden nu?" Anansi zocht overal in het bos maar vond ze niet.

De koning zei tegen hem: "Zie je nu hoe je liegt?", en hij liet hem door soldaten in de gevangenis opsluiten. Zo moest hij daar voor zijn hebzucht boeten.

En Hond had toch al zijn vlees gekregen!

Anansi en de Dood

Lang geleden woonde de Dood niet in de stad bij de mensen. Waarom was hij er niet? En hoe is hij er gekomen? Door Anansi! En vanaf die dag is hij ook nooit meer weggegaan.

Anansi had eens niets te doen. Hij had ook niets te eten. Dus zei hij tegen z'n vrouw Akoeba: "Luister, ik ga kijken of ik ergens wat te eten kan vinden. Zet alles maar voor me klaar." Akoeba deed pijlen en een boog en wat vishaken in een zak. Anansi nam alles mee en ging erop uit, diep het bos in.

Hij liep de hele dag maar hij ving niets. Net toen hij naar huis wilde gaan zag hij iets verder in het bos een hutje. En omdat de oude mensen zeggen: "Waar rook is, daar zijn ook wel mensen," ging Anansi op het hutje af. Hij zag daar iemand zitten en zei: "He vriend!" De man antwoordde: "Wat doe je hier? Wie ben je?" Anansi zei: "Ik ben Anansi.

Ik heb de hele dag werk lopen zoeken maar ik heb nog niets gevonden. Vanmorgen heb ik mijn vrouw gevraagd een paar dingen klaar te zetten zodat ik wat vlees zou kunnen bemachtigen om mee naar huis te nemen. Maar zoals u aan me kunt zien, vader, ga ik dood van de honger."

Daarop zei de man: "Kom binnen, kom binnen. Blijf niet bij de deur staan." Anansi ging naar binnen. Hij ging zitten en begon weer te praten. "Vader, ik ga dood van de honger." De man zei: "Weet je eigenlijk wel tot wie je spreekt? Weet je wie ik ben?" Anansi antwoordde: "Nee, vader." "Welnu," zei de man, "ik ben de Dood." Daarop antwoordde Anansi: "O, dan woont hier de Dood dus." "Ja," zei de Dood, "en ga nu maar naar de keuken. Daar zie je vlees hangen boven de kookplaats. Neem een stuk en eet het op." Anansi nam een flink stuk.

Toen hij het op had en wat water had gedronken, begon hij rond te wandelen en overal eens te kijken. De Dood vroeg: "Waarom loop je zo rond te kijken?" Anansi antwoordde: "Vader, ik wilde u iets vragen." "Vraag maar," zei de Dood. Daarop zei Anansi: "Vader, u ziet dat ik de hele dag gelopen heb en mijn vrouw en kinderen hebben honger. Kunt u me niet nog een stuk vlees geven?" "Ja hoor," zei de Dood, "neem maar gerust." Anansi nam een groot stuk dat hij nauwelijks op kon tillen en ging zingend op weg naar huis.

Toen hij thuis kwam riep hij naar z'n vrouw: "Akoeba! Akoeba! Ik ben er weer. Ik heb een plaats gevonden waar ik vlees kan krijgen." Akoeba vroeg: "Waar is het?" "Midden in het bos," antwoordde Anansi. "Nu hoeft u me geen zorgen meer te maken over het vinden van werk. Ik zal daar steeds eten krijgen." Akoeba zei: "Anansi, wees maar voorzichtig als je zo ver moet gaan."

Op een dag stond Anansi 's morgens vroeg op, maar hij vertelde z'n vrouw niet waar hij heen ging. Hij

nam een blomzak en een houwer mee en ging op pad. Toen Anansi na een poos nog niet thuis was gekomen, begon Akoeba ongerust te worden.

Anansi was bij het hutje aangekomen en zag dat er niemand thuis was. Snel vulde hij z'n zak met vlees en ging er vandoor. Niemand had hem gezien. Maar toen de Dood thuiskwam, zag hij wat er gebeurd was.

Op een andere dag haalde Anansi hetzelfde uit en daarna deed hij het steeds weer. Maar eens had de Dood zich in de hut verstoppt om de dief te vangen. Hij wist nog niet wie zijn vlees stal.

Anansi kwam er opnieuw binnen en keek overal rond om te zien of niemand hem bespiedde. Toen ging hij naar de keuken en vulde z'n zak met vlees. Net toen hij het huis wilde verlaten, greep de Dood hem vast.

Hij zei: "O, jij bent dus de dief die steeds mijn vlees komt stelen!" Anansi zei niets, maar ineens ging hij er vandoor en vluchtte. Maar de Dood zette hem achterna en bleef hem volgen.

Toen Anansi in de stad kwam, schreeuwde hij telkens: "Deuren en ramen dicht! De Dood komt eraan! De Dood! Kijk, de Dood komt eraan!"

Zo komt het dat de Dood steeds achter Anansi aan bleef zitten en nooit meer terug ging. En daarom gaat iedereen nu dood.

Anansi en Kaaiman

Anansi is iemand die heel slim is en hij is er altijd opuit andere dieren te vangen en op te eten.

Op een dag liep hij in het bos en daar zag hij een visgat. "Daar zal ik vast wel wat kunnen vangen," dacht hij.

Maar toen hij het water in ging voelde hij dat iets hem vastgreep! Hij schreeuwde: "Help! Wat

pakt me vast?" Wat hem vastgegrepen had zei: "Ik word 'Gooi' genoemd." "Gooi me dan," zei Anansi, en het gooide hem een eind weg.

Toen hij overeind gekrabbeld was, dacht Anansi: "Dat gaat goed. Zo zal ik elke dag aan vlees komen en ik hoef zelf geen vis meer te vangen." Daarop zocht hij enkele stokken, sleep er scherpe punten aan en zette ze met de punt naar boven in de grond, precies daar waar hij gevallen was.

Toen hij verder ging ontmoette hij Konkoni op de weg. "He vriend Konkoni," zei hij, "kom eens. Waar ga je heen?" Konkoni antwoordde: "Ik loop al ik weet niet hoe lang te zoeken naar iets om te eten maar ik vind niets." Anansi stelde voor: "Kom, laten we gaan vissen." "Vissen? Waar?" Anansi zei: "Kom maar met mij mee, ik zal het je laten zien."

Toen ze bij het visgat kwamen zei Anansi tegen Konkoni dat hij het water in moest gaan en hij wees hem precies de plek waar hij er zelf de eerste keer ingegaan was. O wat was hij slim! Zodra Konkoni het water in ging voelde hij dat iets hem vastgreep.

Hij schreeuwde: "Anansi! Er is iets dat me vastpakt!" Anansi vroeg: "Wat is het?" "Ik weet het niet," antwoordde Konkoni. Anansi zei: "Vraag dan wat je vasthoudt." Dus vroeg Konkoni: "Wat pakt me vast?" Iets antwoordde: "Ik ben 'Gooi'." Anansi zei tegen Konkoni: "Je moet zeggen: "Gooi maar", dan zal het je weggoeien." Daarop zei Konkoni: "Gooi me maar." Hij werd weggegooid en viel precies op de plaats waar Anansi ook gevallen was. Hij werd op de stokken gespietst die Anansi daar in de grond had gestoken en hij ging dood. Anansi nam hem gauw mee en ging naar huis.

Zo ving Anansi telkens weer andere dieren en at ze op.

Op een dag was hij overal aan het zoeken maar hij vond geen enkel dier, alleen Kaaiman. Hij vroeg

hem: "Waar ga je heen?" Kaaiman vertelde dat hij ook honger had en niets te eten had. Anansi stelde voor: "Laten we gaan vissen."

Nu was Kaaiman ook een echte slimmerik. Hij wist wat Anansi van plan was. Hij was immers de kaaiman die iedereen in het water vastgreep.

Toen ze bij het visgat kwamen zei Anansi: "Kaaiman, ga jij in het water staan." Maar Kaaiman zei: "Nee, ga jij." En Anansi zei: "Nee, jij." Daarop zei Kaaiman: "Goed dan. Zeg me maar waar ik moet gaan staan." Anansi wees hem met zijn uitgestrekte hand waar hij moest gaan staan.

Toen greep Kaaiman vlug zijn hand en trok hem mee het water in. Anansi schreeuwde: "Kaaiman! Iets pakt me vast!" Kaaiman vroeg: "Weet je wat je moet zeggen?" "Wat moet ik zeggen?", vroeg Anansi. "Je moet zeggen: "Gooi me",", zei Kaaiman. "Wacht even," zei Anansi. "Kijk, daar, een eindje verder staan stokken. Ga ze even weghalen." Kaaiman vroeg: "Stokken? Waar dan?" Anansi antwoordde: "Loop een eindje verder, dan zie je ze daar. Haal ze allemaal weg."

Maar Kaaiman was heel slim. Hij ging weg, kwam weer terug en zei: "Anansi, ik heb ze weggehaald." Daarop zei Anansi: "Gooi me!" Wat hem vastgegrepen had gooide hem weg en hij viel op dezelfde plek neer. Maar Kaaiman had de stokken helemaal niet weggehaald! Zo kwam het dat Anansi op de stokken gespiets werd en dood ging.

Kaaiman vertelde de andere dieren wat er gebeurd was en hoe Anansi steeds iemand had gevangen en opgegeten. En iedereen was blij dat hij dit nu nooit meer kon doen.

Het verhaal over Hond, Geit en Tijger

Er waren eens een tijger, een geit en een hond. Op een dag kreeg Tijger vreselijke honger en was van plan Geit op te eten. Hij gebod Hond om Geit bij hem thuis te brengen, dan zouden ze hem samen opeten.

Toen Hond en Geit samen bij het huis van Tijger kwamen, was deze heel blij en hij gaf Hond de opdracht het water op te zetten. Als het aan de kook zou komen, zouden ze Geit erin doen en hem verdelen.

Telkens als Hond ging zitten, zei Tijger: "Ga even kijken of het water al kookt." En telkens kwam Hond terug en zei: "Nee, het kookt nog niet hoor." Hond en Tijger babbelden steeds wat met Geit opdat deze niets zou vermoeden.

Zo zaten ze te praten toen Tijger weer tegen Hond zei: "Ga even kijken of het water nog niet kookt." Maar Hond had er genoeg van en antwoordde: "Ga zelf maar kijken inplaats van mij steeds te sturen. Ik heb er genoeg van."

Maar toen Tijger weg was om naar het water te gaan kijken, kreeg Hond erg veel medelijden met Geit als hij naar hem keek, en hij nam hem mee en vluchtte.

Toen Tijger terugkwam zag hij dat de twee verdwenen waren. Hij begreep wat er aan de hand was en werd vreselijk boos. Hij rende de hut uit, viel, stond weer op en vloog het bos in.

Daar zag hij Hond staan aan de overkant van de kreek. Hond had begrepen dat hij Geit niet aan de overkant van de kreek kon krijgen. Daarom had hij Geit in het zand begraven, maar z'n twee horens staken eruit.

Toen Tijger Hond zag staan, zei hij: "Als ik je te pakken krijg sla ik je dood!" Hond antwoordde: "Goed hoor, Tijger. Je wilt me slaan he? Sla me

maar zo hard als je kunt. Kijk, daar is een eind hout. Gooi dat maar naar me toe zo hard als je kunt." Tijger greep de twee horens, Geit vloog naar de overkant en viel bij Hond neer!

Toen Tijger zag dat hij Geit naar de overkant gesmeten had, werd hij vreselijk kwaad en zei: "Hond, waar ik je ook maar vind, zal ik je verscheuren!"

Zo komt het dat tot op vandaag honden, tijgers en geiten het niet zo goed met elkaar kunnen vinden. Waar Tijger ook maar Hond of Geit ziet of vindt, doodt hij ze en eet ze op.